

avant...!

figueres 10 agost 1932 - n.º 24

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

avant...!, contra la guerra

Un crit d'angoixa estremeix el món. El temps assenyala tempesta. Corren vents de revolta. Els signes d'agitació són contundents. Ens trobem apressats sota una pesant llosa que ens oprimeix el cor. Ens cal oxigen purificador.

Ací i allà, per tots costats, les fàbriques que treballen contra la humanitat no paren mai. Els savis químics, tancats hermèticament dins la seva cel·la, busquen i rebusquen noves fórmules fraticides.

El problema dolorós dels sense feina va en camí d'arranjar-se. Sentim la remor contínua d'uns pics, i albirem unes pales infatigables que encimbeïllen terra. Ens van preparant les fosses.

El capitalisme que és covard, treballa amb tota astúcia per alliberar-se d'un fantasma que l'aclapara: la qüestió social.

I l'únic remei que troba per alleugerir el seu neguit, és la preparació d'una guerra universal.

El problema no es localitza en cap nació, enclou tots els continents coneguts.

Davant les manipulacions esfereïdores dels que organitzen el gran desastre, s'aixequen en massa els homes conscients i la seua veu es fa sentir arreu, posant a l'aguait a les probables víctimes d'aquesta inqualificable especulació capitalista.

La premsa burgesa calla, vol escamotejar els visibles preparatius. Per això cal que les publicacions al servei de la revolta social, parlem amb tota claredat, orientant degudament als futurs sacrificats.

De la guerra àrdua i cruenta que començà l'any 1914 i acabà el 1918, en guardem tràgica recordança. Encara els camps floreixen de la saó dels morts.

Cal adonar-nos que aquest nou conflicte bèl·lic serà molt més lamentable i paorós que el ressenyat.

Per això volem despertar la consciència dels homes, precisa que l'adversari no ens trobi descuidats. Quan la burgesia ens dongui l'arma agafem-la, però que ella en sigui la víctima.

Allavors podrem aprofitar l'avinentsa per enderrocar de soca-arrel l'aparell plutocràtic que anorrea els nostres anhels d'igualtat i fraternitat.

Els símptomes són cada dia més al·lisonadors, cal aprofitar el temps, per això creiem convenient que els obrers es preparin cuila-corrents, contra la inevitable i sagnant topada. El proletariat ha d'allistar-se al seu partit de classe.

Actuant de cares a la realitat podrem esquivar la frenètica investida. Enterrarem als fossers.

Conscients del nostre deure, quan bons amics nostres ens diuen que la política es nefasta, no ens ho creiem. La política burgesa potser sí, però l'orientació marxista de cap manera, és la força motriu de l'estre renovador que ha de plasmar la societat de l'esdevenidor.

Ajudant a la col·lectivitat social revolucionària, assolirem ço que per evolució ens és difícil d'aconseguir: pa i cultura.

J. CARRERES.

full quinzenal

el vot de la dona

Quants i quants comentaris s'han fet d'aquesta concessió, tan justa?...

Ultimament en la rectificació del cens electoral, i a redós d'unes estadístiques publicades en alguns diaris, que assenyalen una majoria ben respectable de vots femenins, hi ha hagut ciutadans — amb seguretat pertanyents a aquests partits que porten noms molt llargs, però migrada i detestable actuació, o potser integrants de les agrupacions que rendeixen culte al panxacontentisme, uns i altres d'acció mul·la — que s'han estirat frenèticament els cabells, davant la temença que aquesta majoria del sexe bell, pogués ésser un seriós destorb per les seves aspiracions partidistes i de caire marcadament medieval.

Nosaltres militants decidits d'aquest grandios moviment social, no podem compartir, de cap manera, l'esglai dels futurs feixistes.

Les dones que per obtenir un mos de pa, han d'estar hores i hores exercint un treball físic excessiu, ja fa temps que han bandejat puerils sentiments i avui, en plena consciència dels seus actes, es posen decididament al costat dels seus companys de casta, aportant el màxim esforç a fer factible la revolució que cal portar a terme, per assolir un període de veritable llibertat individual i col·lectiva.

Els defensors de règims caducats ja albiren la posició de les dones proletàries i per altra part també veuen un perill en l'organització d'aquestes milícies cívico-femenines que porten per estendard l'imatge de crist-rei. Aquestes agrupacions regides per l'estat major parroquial, tenen per caserna les esglésies, on conspira amb tota tranquil·litat la reacció cavernícola, que fretura retornar-nos a l'edat de pedra.

El vot de la dona serà factor decisiu per a transformar el règim del nostre país, de «República de trabajadoras... de todas clases», en «República lliure de treballadors... veritables».

MARIUS SUIRAM.